Pregaria.cat

Entrada

Un futur econòmicament incert

Per MarinaS el dj., 22/09/2022 - 09:00

Arreu se'ns va anunciant l'entrada en una nova crisi, escoltem repetidament dades sobre l'augment dels preus de l'energia i notem l'increment del cost de vida. Des de fa ja un temps s'ha instal·lat en el dia a dia la incertesa sobre possibles futurs econòmics que escapen de les nostres mans, una incertesa que pesa i intimida, que es fa més densa i feixuga a les llars on la dificultat econòmica ja hi era present.

Davant d'aquest present i futur, se'm desperten esperances i desesperances.

Em desesperança constatar com, en els nostres temps i en els d'Amós, hi ha qui abraona sobre els pobres, ven amb mesures més petites i pesa les peces de plata amb pesos més grossos (Am 8, 4-5). O, en altres paraules, quan a la inflació, que complica i estreny l'economia de tantes llars, se li suma la capacitat de les empreses de mantenir els seus marges i inclús incrementar els beneficis traslladant els costos als consumidors.

Seguim en les dinàmiques que aprofundeixen les escletxes entre vides benestants i vides fràgils, i cada cop més llars s'endinsen en la precarietat. Conservo la confiança, o potser la ingenuïtat, de pensar que si l'economia ens estreny i la vida material es complica, entre família, veïns i conciutadans, unim forces i aproximem l'espatlla als qui viuen en major dificultat. Ara bé, que la vida es compliqui per uns en benefici d'altres, o mentre uns s'estrenyen altres se n'aprofitin, em fa bullir la sang.

Per sort la cobdícia no és gaire present en el meu quotidià i m'esperança viure des d'altres lògiques, tot i que sigui a contracorrent. M'esperança quan en les meves "comunitats" d'amics desinstal·lem la "cultura del bizum" que ens insta a desunir tot allò que és meu d'allò teu, a que les necessitats dels altres no alterin els meus comptes i possessions, i posem en comú els diners que cobreixen despeses, necessitats i plaers. M'esperança quan ens oblidem de revendre-ho tot per apps i regalem llibres llegits, entrades per un concert, roba o mobles als altres, posant els béns al seu servei.

Tant de bo anem creant una visió de les possessions més comunitària, que el diner estigui al servei de totes les vides i no sigui font de patiment. Que sapiguem administrar els béns que Déu ens dona amb els seus ulls, amb criteris de vida, generositat i despreniment, i ens deixem de repartiments freds, tractes interessats o càlculs severs.

"Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses" (Lc 16,13). De qui soc servidor? Quins criteris mouen l'administració dels meus béns quan ve un futur econòmicament incert?